

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **G. P. O.**
st. přísl. N. f. r.
t. č. pobytem X

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2025, č. j. OAM-888/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) je Francouzská republika. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 8. 2025 sdělil, že dne 6. 7. 2025 cestoval letecky do Paříže. K cestě využil turistické vízum Francouzské republiky. Z Francie následně dne 22. 7. 2025 cestoval do České republiky za kamarádkou. Uvedl, že zpáteční jízdenku do Francie si koupil, ale nevyužil ji. Přišel o své doklady a telefon, což nahlásil na policii. Zůstal bez prostředků a někdo mu poradil, aby si požádal o mezinárodní ochranu. Kromě víza platného do 1. 8. 2025 mu v minulosti nebylo uděleno jiné vízum či oprávnění k pobytu kteréhokoli členského státu EU. Je svobodný, děti nemá, nemá zdravotní omezení, nebere léky. Jako důvod žádosti uvedl obavu před nigerijskou policií a zároveň před kmenem Fulů a organizací Boko Haram.
3. V rámci pohovoru dne 12. 8. 2025 žalobce nad rámec již uvedeného sdělil, že chtěl nejprve žádat o mezinárodní ochranu ve Francii. S žádným problémem se tam nesetkal, pouze měl pocit, že ho někdo pronásleduje. V České republice chtěl setrvat do doby vyřešení situace se ztrátou osobních věcí. Také uvedl, že zde není tolik lidí černé pleti jako ve Francii a je zde bezpečno. Žalobce nemá v EU žádné příbuzné ani jiné bližší sociální vazby.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III, prohlášení žadatele a vyjádření Francouzské republiky, konstatoval, že žalobce byl dne 7. 8. 2025, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem víza vydaného Francouzskou republikou dne 13. 6. 2025 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 30 dní ode dne 17. 6. 2025 do dne 1. 8. 2025. V případě žalobce tak bylo nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný požádal Francouzskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a dne 20. 8. 2025 obdržel informaci, že Francouzská republika svou příslušnost v případě žalobce uznala.
6. Žalovaný se zabýval tím, zda v případě Francie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel z dokumentu Informace OAMP Francie, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 12. 8. 2024 (dále jen „Informace OAMP“), na jehož podkladě takové důvody neshledal.
7. Žalovaný rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého

komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francouzské republiky (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Francie je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží.

8. Žalovaný se následně zabýval důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že v případě žalobce nejsou tyto důvody dány. Žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, ani další blízké sociální vazby. Je svobodný a bezdětný. Nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, ani podstatné důvody, pro které by měla být jeho žádost posuzována v České republice. Na území Francie se nesetkal s žádným konkrétním problémem. Měl pouze subjektivní pocit obav s tím, že ve Francii je mnoho osob tmavé pleti. Žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením a nespadá do kategorie zranitelných osob. Proto žalovaný neshledal důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
9. Dále se žalovaný uvedl, že po celou dobu řízení bude mít žalobce ve Francii nárok na finanční a materiální pomoc od státu. Pokud mu nebudou moci francouzské úřady zajistit ubytování, bude tato okolnost zohledněna ve výši finanční podpory. Žalobce bude mít také možnost po uplynutí zákonné lhůty pracovat a bude mít nárok na případnou zdravotní péči za stejných podmínek jako ostatní francouzští rezidenti.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nedostatek odůvodnění. Není z něj totiž zřejmé cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Francie. Žalovaný se nevyjádřil k tomu, proč žalobce odmítá usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a zdali v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Neuvádí se v něm nic k obavám žalobce z pronásledování na území Francie.
11. K žalobní argumentaci však soud musí učinit poznámku – jedná se o univerzální žalobní text, který právní zástupce žalobce v podobných případech používá, jak je soudu známo z úřední činnosti. Vedle uvedených obecných formulací nadto žalobní text pracuje se zcela nepravdivými údaji, např. zde s údajem o státní příslušnosti žalobce (Kazachstán), nebo s tvrzením o tom, že žalobce je v České republice plně integrován (ačkoli tu nikdy předtím nebyl).
12. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za právně i věcně správné, zopakoval podstatné důvody pro jeho vydání a v podrobnostech na něj odkázal. S přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasil.

IV. Posouzení věci soudem

14. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup

byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem, žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil).

15. Nejprve se krajský soud zabýval tím, zda napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobce namítal, neboť k takové vadě je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem rozhodl. Takovou vadou napadené rozhodnutí netrpí, neboť z něj je zřejmé, že jej k závěru o nepřípustnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a k závěru, že je na místě jeho předání do Francouzské republiky, vedla skutečnost, že žalobci bylo tímto státem vydáno vízum, a žalovaný zároveň nezjistil důvody, pro které by k přemístění žalobce do této země dojít nemohlo či nemělo. Francouzská republika na základě žádosti české strany svoji příslušnost uznala.
16. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, existují-li závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.
17. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevyklučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení nicméně mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry. Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
18. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě dostál, pokud vyšel z Informace OAMP. Tato informace byla vypracována mj. v souladu se standardy Agentury Evropské unie pro otázky azylu (EUAA), je opatřena množstvím odkazů na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (např. AIDA, informace Ministerstva vnitra Francie, Eurostat). Soud tuto informaci považuje pro účely tohoto řízení za aktuální a dostačující k přijetí závěru, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
19. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepoukazoval na konkrétní aktuální systémové nedostatky ve Francii. Z Informace OAMP nedostatky takového charakteru patrné nejsou a ani soudu není z vlastní úřední činnosti známo, že by v případě Francie k takovým nedostatkům v azylovém řízení aktuálně docházelo. Dílčí nedostatky sice přítomny jsou, v případě dublinských navrátilců se však jedná spíše o praktické obtíže. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí reflektoval zjištění, že ve Francii se i nadále vyskytují problémy spojené s nedostatkem míst v ubytovacích zařízeních, a že svobodní jedinci mají větší problémy se získáním ubytování. Žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nelze zajistit ubytování, však mají nárok na příplatek k poskytované finanční podpoře. Současně je nutno v návaznosti na judikaturu Soudního dvora EU (rozsudek

velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo*) a ESLP (rozsudek ESLP ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, č. 30696/09, rozsudek velkého senátu ze dne 21. ledna 2011, § 219) za účelem posouzení, zda riziko nouze žadatelů o azyl nepředstavuje reálné porušení čl. 3 Úmluvy, zohlednit individuální okolnosti případu. Takové riziko, resp. riziko překročení prahu závažnosti systémových nedostatků azylového řízení ve Francii, soud ve shodě s žalovaným v případě žalobce neshledal.

20. Žalobce je relativně mladý a zdravý muž, který na území České republiky nemá žádné závazky ani dlouhodobé vazby. Žalobce je zcela soběstačnou a samostatnou osobou, která se dokáže dobře zorientovat v cizím prostředí; dokázal si vyřídit vízum a do Francie přicestovat, dokáže se o sebe postarat. Ze zjištěných podmínek azylového řízení ve Francii vyplývá, že tam má jako žadatel o azyl nárok na finanční i hmotnou pomoc, přičemž není-li možné poskytnout ubytování v tomu určených zařízeních, žadatelům je poskytován za tímto účelem příplatek ve výši 7,40 Eur na osobu a den. Je přitom podstatné, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají ve Francii přístup na pracovní trh (po marném uplynutí 6 měsíců od podání žádosti) a mají přístup ke zdravotní péči za stejných podmínek jako francouzští rezidenti. Z uvedených okolností nelze podle soudu dovozovat reálné nebezpečí, že by žalobce v případě svého přemístění do Francie, která je podle nařízení Dublin III příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čelil natolik extrémní nouzi, jež by byla z hlediska článku 3 Úmluvy problematická (srov. rozsudek ESLP ve věci *N. H. a ostatní proti Francii*, č. 28820/13, ze dne 2. července 2020), či že by mu v případě přemístění nezávisle na jeho vůli a osobní volbě hrozila situace silné materiální deprivace.
21. Lze tedy shrnout, že i přes zjištění, že se ve Francii dlouhodobě vyskytují dílčí nedostatky ohledně ubytovacích kapacit, nejedná se s ohledem na osobu žalobce a ostatní záruky azylové legislativy v tomto státě o takové riziko zacházení s žalobcem, jež by bylo rozporné s čl. 3 Úmluvy, resp. s čl. 4 Listiny EU, a jež by muselo vést k aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
22. Žalobce měl možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí za přítomnosti tlumočníka seznámit, čehož využil, ke shromážděným podkladům se však nevyjádřil, ani nenavrl jejich doplnění (pouze uvedl, že má ve Francii subjektivní pocit, že je pronásledován, resp. že se tam necítí bezpečně). Neučinil tak ani v žalobě, kde pouze velmi nekonkrétně poukázal na nebezpečí pronásledování na území Francie a domovského státu.
23. Co se týká tvrzeného pronásledování na území domovského státu, tato otázka není předmětem aktuálního řízení (resp. jeho fáze, kdy je řešena příslušnost členského státu k posouzení žádosti), nýbrž věcného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, k čemuž je příslušná Francie. A co se týká údajného nebezpečí pronásledování na území Francie, žalobce toto tvrzení jakkoli nekonkretizoval, v průběhu předcházejícího řízení se o takovém nebezpečí vůbec nezmiňoval, toto své až nelogické tvrzení (je otázkou, proč žalobce žádal o pobytové oprávnění ve Francii, pokud mu tam dle jeho slov hrozí pronásledování) nepodepřel relevantními důkazy. Žalovanému tedy nelze vytýkat, že se takovým tvrzením nezabýval.
24. Lze konstatovat, že žalovaný vyhověl shora vytyčeným požadavkům judikatury, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně uvedl, z jakých skutečností dovozuje, že se francouzský azylový systém nepotýká s takovými nedostatky, jež by ve vztahu k osobě žalobce mohly vyústit v nebezpečí hrozby srovnatelné s mučením či nelidským zacházením. Informaci OAMP, která se zabývá francouzským azylovým systémem, lze ve spojení

s dalšími zjištěními žalovaného (srov. shrnutí v bodě 7 tohoto rozsudku), v tomto případě považovat za dostatečný podklad pro přijatý závěr, že žalobci nehrozí riziko špatného zacházení, které by vyplývalo z nedostatků azylového systému a přijímacích podmínek v tomto státě. Individuální situace žalobce byla zohledněna v intencích jím tvrzených skutečností a pro účely tohoto řízení dostatečně zjištěných informací o Francii.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Francouzské republiky zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
27. Soud samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů bezodkladně rozhodl ve věci samé. Osud tohoto návrhu sleduje výsledek řízení o žalobě, tj. tento rozsudek.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. listopadu 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně